

«Noen ganger spiller jeg noe jeg strengt tatt ikke bør kunne.»

► frihet å kunne føye seg inn i en gitt rytme, bli vant med den og tilpasse seg. Etter en viss alder i livet mitt hadde jeg ingen struktur.

- Etter fylte åtte år?

- Ja, og da skjønner du heller aldri hvordan du skal få det. Folk som går på skolen blir trent til å jobbe, du får øvd på å stå opp tidlig opp, gå ut og komme hjem klokka fire. Kroppen og sinnet blir vant med det. Nå aner jeg ikke hvordan jeg skal få det til.

Hun er kanskje blitt «Obama-bassisten», men selv etter å ha møtt ham tre-fire ganger, er ikke Esperanza blitt noen logrende puddel. Hennes politiske syn er ifølge henne absolutt ikke representert i fedrelandet per i dag. Hennes idealverden er så rød at Esperanza ser seg nødt til å lene seg mot båndopptakeren for å spesifisere at «jeg er ingen kommunist».

- Jeg er ikke uenig i politikken hans, jeg er bare uenig i det meste av politikk. De fleste beslutninger som regjeringa hans tar, er jeg uenig i. Jeg er uenig i det meste av alle regjeringers beslutninger. Ordet politikk betyr kontroll og distribusjon av makt. Jeg liker ikke hva det indikerer. Jeg er mer interessert i samfunnet som helhet, og synes politikken bør handle om noe større, noe mer universelt.

- Hvordan går det egentlig med USA?

- Jeg vet ikke, jeg aner ikke. Hvordan kan vi vite det? Vi kan ikke stole på avisene eller tv. Jeg følger miljøsaken tett, og der skjer det mye fantastisk under radaren. Mange stemmer for viktige natursaker i skjul, fordi åpenhet vil gjøre dem upopulære. Utenom det vet jeg ikke, alt er tull. Alt er bare tull.

Her en dag klippet hun ut en artikkel fordi den var «så morsom». Den fortalte at Obama-regjeringa hadde bestemt seg for å ikke lenger straffe land som bruker barnesoldater ved å nekte dem nødhjelp.

- Jeg leste og tenkte at *isn't that some shit? Isn't that some shit?* Min personlige reaksjon var at det er sjukt og galt, men jeg kan jo ikke vite hva som ligger bak, hva som står på spill, hva som førte til dette. En liten artikkel vil aldri gi meg nok informasjon til å gi meg et grunnlag for å dømme den avgjørelsen, selv om jeg jo synes det er helt, helt sjukt.

Det er enklere for Esperanza Spalding å forstå musikken. Det er så enkelt at det også kan bli et problem. Hører hun et fiolinstykket et par ganger, så kan hun spille det. Derfor gadd hun aldri lese stykkene, og hun øvde sjelden.

- Jeg kunne alltid fake alt, og tenkte alltid: «Hvorfor skal jeg lære meg dette, når jeg kan det?». Siden vi ikke hadde råd til privattimer, var det ingen som kunne guide meg i riktig retning, si at det er noe å lære av undervisning likevel. Jeg tror ingen skjønnte at det var så enkelt for meg, jeg skjulte det alltid godt.

Som 16-åring fikk hun og ståbassen fikk stipend til prestisjeskolen Berklee i Boston. Hun skulket store deler av undervisninga, prioriterte musikkmiljøet og begynte å undervise på samme sted som 20-åring, den yngste læreren de noen gang har hatt.

- Er du født sånn?

- Jeg har ikke jobbet så mye med musikken som jeg burde, så jeg tror det må være noe mer. Noen ganger spiller jeg noe jeg strengt tatt ikke bør kunne, og så jobber jeg ikke med det og glemmer det igjen. Noe av musikken skyldes hardt arbeid, men noe ... noe er helt intuitivt. Jeg aner ikke hvor det kommer fra. Det må finnes en forklaring, men jeg vet ikke hva, sier hun og ler litt:

- Eller, strengt tatt: Når du holder på med noe i 21 år, så bør du jo bli god. ●

agh@dagbladet.no

Takt og tone: Da Esperanza Spalding spilte på Nobelkonserten møtte hun Harald, Sonja, Michelle og Barack. Men mest interessert